

1. הטענה המרכזית של כותבת הטקסט היא ששימוש בשפה פשוטה (משפטים קצרים, מילים פשוטות), המובנת לאחוז גדול יותר באוכלוסייה, עשוי לסייע לפוליטיקאים לקבל יותר תמיכה מהציבור ואף לזכות בבחירות.
2. רמת הקריאות (readability) של טקסט קובעת איזו רמת השכלה נדרשת כדי להבין טקסט.
3. גרף מס' 1 מציג נתונים על רמת הקריאות של הטקסטים של ששת המתמודדים המובילים לנשיאות ארה"ב בשנת 2016: ג'ב בוש, מרקו רוביו, טד קרוז, ברני סנדרס, הילארי קלינטון ודונלד טראמפ. מהגרף עולה, כי רמת הקריאות הגבוהה ביותר היא של הטקסטים של הילארי קלינטון, כלומר, כדי להבין את המלל שלה צריך להיות ברמת השכלה המקבילה לתלמיד כיתה ט' לפחות. לעומת זאת, כדי להבין את המלל של טראמפ צריך להיות ברמת השכלה המקבילה לתלמיד כיתה ד' בלבד. עוד עולה מהגרף, כי רמת הקריאות של טראמפ היא הנמוכה ביותר בהשוואה למתמודדים האחרים ובפער משמעותי של כמעט ארבע שנות לימוד.
4. להלן שלוש מסקנות העולות מטבלה מס' 2:
 - א. מבין ששת המועמדים המובילים לנשיאות ארה"ב, טראמפ השתמש במשפטים הקצרים ביותר (מספר המילים הממוצע במשפטיו עומד על 9.91) ובאחוז נמוך של מילים מורכבות (אחוז המילים המורכבות של טראמפ עומד על 7.32).
 - ב. מבין ששת המועמדים המובילים לנשיאות ארה"ב ג'ב בוש השתמש במשפטים הארוכים ביותר (מספר המילים הממוצע במשפטיו עומד על 15.82) ובאחוז המילים המורכבות הגבוה ביותר (12.35).
 - ג. אין הבדל כמעט בין אחוז המילים המורכבות ומספר המילים הממוצע במשפט של המועמדים הילארי קלינטון וברני סנדרס.
5. הנתונים על מספר המילים הממוצע במשפט ועל אחוז המילים המורכבות מובאים כדי ללמוד מהם על מורכבות הטקסט של כל אחד מהמתמודדים. מספר מילים ממוצע גבוה במשפט ואחוז גבוה של מילים מורכבות מעידים על טקסט מורכב יותר ועל רמת השכלה גבוהה יותר, הנדרשת על מנת להבין אותו.

6. הכותבת מציגה נתונים אודות מתמודדים שונים לנשיאות ארה"ב על מנת להשוות בין הנתונים ולהסיק מהם מסקנות לגבי השפה של כל אחד מהמתמודדים, ובמיוחד של דונלד טראמפ. ללא נתוני השוואה לא ניתן להסיק אם השפה של טראמפ פשוטה או מורכבת.

7. להלן דוגמות לחמישה אמצעים רטוריים שונים שבהם השתמשה הכותבת:

א. מילה לועזית: "קוריוז". השימוש במילה זו נועד להעצים את העובדה שמדובר באירוע חריג, יוצא דופן ואף מבדח.

ב. גרפים וטבלאות: הצגת נתוני המחקר בגרפים ובטבלאות נועדה להקל על הקורא להבין את המידע העולה מהטקסט. כאשר יש השוואה בין נתונים של מספר מועמדים השימוש בגרפים ובטבלאות מדגיש את ההבחנה בין התוצאות השונות שהתקבלו. נוסף על כך השימוש בגרפים ובטבלאות מעניק לטקסט נופך מדעי, ומעלה את רמת המהימנות שלו.

ג. השוואה: הכותבת משתמשת באמצעי זה רבות בטקסט. כך למשל במשפט הבא: "במובן הזה, טראמפ יוצא דופן בפשטות השפה שלו ביחס לכל מועמד שהתמודד מולו, ואפילו בהשוואה לכל נשיא אחר בהיסטוריה האמריקנית, שפנה על פי רוב לאליטות". ההשוואה נועדה לחדד את ההבדלים בין המועמדים השונים, ולהבליט את הממצאים שמצאה הכותבת בנוגע לטראמפ, המעידים על שינוי מגמה קיצוני.

ד. נשוא מורחב: "הופתעתי לגלות". השימוש בנשוא מורחב זה מדגיש את תחושתה של הכותבת לגילוי (הפתעה). הכותבת בעצמה הופתעה לנוכח הממצאים, כלומר הממצאים חריגים, מעניינים ומפתיעים.

ה. סלנג: "תכליס". במקרה זה השתמשה הכותבת בביטוי סלנג נפוץ שמשמעותו "ישר ולעניין" כדי להבליט את המסר שלה, שלפיו טראמפ דיבר בשפה פשוטה וישירה. ביטוי זה מעביר את המסר בבירור הן בשל משמעותו והן בשל השימוש הנפוץ בו בשפת היום-יום.

8. הנאום של טראמפ מנוסח בשפה פשוטה במשלב לשוני נמוך הכוללת שימוש במילים קצרות ובמשפטים קצרים (לדוגמה: "הם הורגים אותנו", "המדינה שלנו בבעיה רצינית. אנחנו לא מנצחים יותר"). כמו כן פעמים רבות טראמפ חוזר על עצמו, לעיתים מדובר בחזרה מדויקת על מילים (לדוגמה: "אני מנצח את סין כל הזמן. כל הזמן"). נוסף על כך טראמפ מביע זלזול רב בפוליטיקה האמריקאית, מתרברב ומעצים את דמותו ואת יכולותיו (לדוגמה: "אני התבוננתי בפוליטיקאים... הם לעולם לא יחזירו את אמריקה לגדולתה"; "אני אהיה הנשיא הטוב ביותר לנושאי תעסוקה שאלוהים אי פעם ברא").

9. להלן שלושה הבדלים בין הנאום של אובמה לנאום של טראמפ:

- משלב לשוני: אובמה משתמש בשפה במשלב לשוני גבוה ובשפה מורכבת מבחינת אורך המשפטים והשימוש במילים מורכבות יותר (בנות יותר מהברה אחת או שתיים). טראמפ, לעומתו, משתמש בשפה במשלב לשוני נמוך ובשפה פשוטה מבחינת אורך המילים ואורך המשפטים.
- אמצעים רטוריים: אובמה מביא את סיפורו האישי כדי לרגש את הקהל וכדי להדגיש את העובדה שרק בארה"ב מתאפשר לאדם שחור להפוך להיות נשיא. טראמפ, לעומתו, מקפיד לשבח ולהלל את עצמו ואת הישגיו כאיש עסקים. הוא משתמש בניסיונו האישי ובהצלחתו העסקית כדי לשכנע את הקהל שיצליח כנשיא.
- תוכן: אובמה מדגיש את האתוס האמריקאי של ארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות, שבה כל בני האדם שווים ולכן כולם יכולים להגשים את חלומותיהם ולממש את שאיפותיהם. טראמפ, לעומתו, מתייחס בנימה שלילית למצבה הנוכחי של ארה"ב, לפוליטיקה האמריקאית ומדגיש את ירידתה של ארה"ב מגדולתה.

10. כל תשובה אפשרית בתנאי שתנומק כהלכה.